28/03/2025

Με εθνική υπερηφάνεια γιορτάστηκε η 25η Μαρτίου 1821 στο Γύθειο

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μάνης

Μετά την έπαρση της Σημαίας στη πλατεία Ηρώων, τελέστηκε η Δοξολογία στον Μητροπολιτικό Ναό του Αγίου Γεωργίου χοροστατούντος του Σεβ. Μητροπολίτου Μάνης κ. Χρυσοστόμου Γ' παρουσία των πολιτικών και δημοτικών αρχών ως και των εκπροσώπων των Εν. Δυνάμεων, της Αστυνομίας, της Πυροσβεστικής και του Λιμενικού και τμημάτων των Σχολείων.

Ακολούθησε η **Επιμνημόσυνη Δέηση στο Μνημείο των Ηρώων**, η κατάθεση στεφάνων, ο Εθνικός Ύμνος και ο πανηγυρικός της ημέρας από την κα Ειρήνη Κυριακούλη, εκπαιδευτικό του 3ου Δημοτικού Σχολείου Γυθείου, ως και η μαθητική παρέλαση.

Παρακάτω παραθέτουμε τον πανηγυρικό λόγο της κας Κυριακούλη:

Σεβασμιώτατε μητροπολίτη,

κυρία αναπληρώτρια δημάρχου,

κύριε Γενικέ Γραμματέα Φυσικού Περιβάλλοντος και Υδάτων,

κυριε υποδιοικητή ΚΕΕΜ,

κύριε διοικητά του Αστυνομικού τμήματος Γυθείου ,

κύριε διοικητά της Πυροσβεστικής Υπηρεσίας Γυθείου,

κύριε λιμενάρχα Γυθείου,

κύριε περιφερειακέ σύμβουλε,

κυρία πρόεδρε του Δικηγορικού Συλλόγου Γυθείου,

κύριοι εκπρόσωποι της αυτοδιοίκησης συλλόγων και φορέων,

κυρίες και κύριοι

Συγκεντρωθήκαμε σήμερα εδώ για να τιμήσουμε την εθνική επέτειο της 25ης Μαρτίου.

«Χαρά που το ΄χουν τα βουνά, τα κάστρα περηφάνεια, γιατί γιορτάζει η Παναγιά, γιορτάζει και η πατρίδα...». Με αυτούς τους στίχους ξεκινάει ένα δημοτικό τραγούδι, με το οποίο εξέφρασε ο λαός την ανείπωτη χαρά του για την ελευθερία του, μετά απο 400 και πλέον χρόνια δουλείας, ταπείνωσης και σκλαβιάς.

Διπλή γιορτή γιορτάζουμε λοιπόν. Εν πρώτοις, γιορτάζει η Δέσποινα Παναγιά, διότι λαμβάνει το μήνυμα των μηνυμάτων, την αγγελία των αγγελιών, ότι θα γίνει η αιτία για τη σωτηρία του ανθρώπινου γένους, αφού θα γεννήσει τον Σωτήρα Χριστό. Συνάμα γιορτάζει και η πατρίδα μας, αφού κατόρθωσε να αποτινάξει από πάνω της την τυραννία των Οθωμανών και κατάφερε ξανά να ηχήσουν οι καμπάνες των εκκλησιών της, ξανά τα Ελληνόπουλα της να πάνε σχολείο, όχι υπό το φως του φεγγαριού, αλλά αυτή τη φορά υπό το φως του ήλιου. Η ελληνική

επανάσταση του 1821 ήταν τρανό παράδειγμα της δυναμικότητας και της αγωνιστικότητας του ελληνικού λαού. Ποιος λαός και ποια φυλή στον κόσμο ύστερα από τόσους αιώνες μακροχρόνιας σκλαβιάς θα μπορούσε να κρατήσει άφθαρτα και αμείωτα τα εθνικά του ιδανικά μέσα από τους κατατρεγμούς και τις καταπιέσεις στην ακατάσχετη ροή των αιώνων;

Ας αναλογιστούμε όμως ότι το δέντρο της ελευθερίας δεν ποτίστηκε με νερό, αλλά με το αίμα και τον ιδρώτα των αγωνιστών και των ηρώων μας. Οφείλουμε στο σημείο αυτό να μνημονεύσουμε τον Ιερό Λόχο που ίδρυσε ο Αλέξανδρος Υψηλάντης, ο οποίος αποτελείτο από Έλληνες σπουδαστές των παροικιών την Μολδοβλαχίας και της Οδησσού.

Ο Ιερός Λόχος ήταν το πρώτο οργανωμένο στρατιωτικό σώμα της Ελληνικής επανάστασης. Οι ιερολοχίτες φορούσαν κατάμαυρη στολή και στο πηλίκιο τους είχαν καρφιτσωμένη μια νεκροκεφαλή, αφού είχαν εγκολπωθεί το « Ή να ελευθερωθούν ή να πεθάνουν», πράγμα το οποίο έγινε κατά την περίφημη μάχη του Δραγατσανίου στις 7 Ιουνίου του 1821, όπου οι περισσότεροι έπεσαν μαχόμενοι ηρωικά.

Τα ιδεώδη των νέων αυτών δεν είχαν να κάνουν με την καλοπέραση, την αμέτρητη διασκέδαση και την μέθη, αλλά με το πως θα βοηθούσαν όσο περισσότερο μπορούσαν την πατρίδα τους, τη μητέρα Ελλάδα. Ας συγκρίνουμε τα παραπάνω με τους στόχους και τα ιδανικά της σημερινής νεολαίας μας στον ελλαδικό χώρο. Ενώ η πατρίδα μας κινδυνεύει και υποδουλώνεται μέρα με τη μέρα, οι περισσότεροι νέοι καθεύδουν και αναπαύονται στις καφετέριες, στα ξενυχτάδικα και στις παραλίες. Αυτή είναι η πικρή αλήθεια.

Όμως ας επανέλθουμε. Η μάχη για τους αγωνιστές ήταν χαρά και πανηγύρι. Να τι έλεγε ο Νικηταράς σε μια συνομιλία του με τον Δημήτριο Τσαμαδό: «Πόση χαρά δοκίμασα, γέροντα, όταν μετέπειτα οι καιροί, η Θεία Πρόνοια, η ευχή του πατέρα μου, έκαναν να βροντήσει το Ελληνικό ντουφέκι». Και συνεχίζει ο ήρωας, εκφράζοντας έναν πόθο που βγαίνει από τα τρίσβαθα της ψυχής του: « Πότε οι 3.000, θα γίνουν 300.000 και μαζί τους κι εγώ, ταπεινότερος από όλους, να πάμε να προσκυνήσουμε τους Θείους Τόπους της θρησκείας μας, την Ιερουσαλήμ και τον ναό της Αγίας Σοφίας!»

Αν εμείς σήμερα εκφράσουμε τον ίδιο πόθο, θα μας ονομάσουν φανατικούς και ακραίους. Οποία κατάπτωσις!

Και τα ντουφέκια ήχησαν και τα κανόνια βρόντηξαν! Στις 17 του Μάρτη, από τα ένδοξα πάτρια εδάφη μας, από τη Μάνη μας! Ακριβώς αυτή τη μέρα της μεγάλης

γιορτής, της ελπίδας για τη σωτηρία του κόσμου αποφασίστηκε η έναρξη της επανάστασης στην Αρεόπολη, στης Μάνης μας τα απάτητα βουνά. Ο Πετρόμπεης Μαυρομιχάλης με τον Κολοκοτρώνη, τον Παπαφλέσσα και τους άλλους καπεταναίους ελευθερώνουν την Καλαμάτα. Στις 25 του Μάρτη, ημέρα χαράς, λύτρωσης και αισιοδοξίας για κάθε χριστιανό, ο Παλαιών Πατρών Γερμανός ύψωσε το λάβαρο της επανάστασης στην Ιερά Μονή της Αγίας Λαύρας.

Πόσα οφείλουμε στους αγωνιστές μας… « Γεια και χαρά σας, Μωραϊτες αδελφοί, που η μάνα αν δε σας γέννα, ουτ' Αγία Λαύρα θα 'χαμε, ούτε 21!».

Ποιος μπορεί να ξεχάσει τα λόγια του ηγουμένου, του μεγάλου σπηλαίου, γέροντος Δαμασκηνού προς τον Ιμπραήμ: «Δια να προσκυνήσωμεν είναι αδύνατον… Αν έλθεις εδώ να μας πολεμήσεις και μας νικήσεις, δεν είναι μεγάλο κακόν, διότι θα νικήσεις παπάδες. Αν όμως νικηθείς θα είναι ντροπή σου».

Ο αγώνας του 21 πέτυχε χάρη στη φιλοπατρία και την αυτοθυσία των ηρώων μας, την οποία φιλοπατρία και αυτοθυσία κληρονόμησαν από τους προγόνους μας των αρχαίων χρόνων. Πολεμούν άφοβα και θαρραλέα. Είναι άξιοι απόγονοι των πολεμιστών του Μαραθώνα και της Σαλαμίνας. Η νίκη της Τριπολιτσάς χαρίζει το μεθύσι του νικητή. Οι ραγιάδες είναι επιτέλους νικητές. Νικητές στα Δερβενάκια, στο Βαλτέτσι, στο Χάνι της Γραβιάς. Επτά ολόκληρα χρόνια αγώνες, θυσίες, ολοκαυτώματα. Πράξεις ανδρείας και ηρωισμού που υψώνουν τους αγωνιστές πάνω από τη σφαίρα του φθαρτού και του γήινου.

Κι έτσι ο Διάκος, ο Ανδρούτσος, ο Παπαφλέσσας, ο Καραϊσκάκης, οι Σουλιώτες, οι Μανιάτες και τόσοι άλλοι, βρέθηκαν δίπλα στους 300 του Λεωνίδα, στο Μιλτιάδη, στον Μεγαλέξανδρο, δίπλα σε όλους αυτούς που έζησαν, πολέμησαν και πέθαναν για την Ελλάδα και με τη θυσία τους έγραψαν το όνομα τους με χρυσά γράμματα στις σελίδες της Ελληνικής ιστορίας.

Σε όλους αυτούς αφιερώνω το υπόλοιπο δημοτικό τραγούδι: « Σαν βλέπουν Διάκους με σπαθιά, παπάδες με ντουφέκια, σαν βλέπουν και το Γερμανό της Πάτρας τον δεσπότη να ευλογάει τα άρματα, να εύχεται τους λεβέντες».

Ζήτω η 25η Μαρτίου 1821!

Ζήτω η Μάνη!

Ζήτω η Ελλάδα!

©Γραφείο Τύπου Ι.Μ. Μάνης